

Trolle: Det er jo, som jeg allerede en Gang i Dag har tilladt mig at bemærke, et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa, og jeg mener derfor, at man bør være meget varsom med at stride til indgribende Forandringer, naar man ikke forud er sikker paa, hvorhen de ville føre. Fiskeriet er jo som bekendt en fri Næring og taaler ikke mange Indskrænkninger, hvis det skal udvickles, saaledes som bedst er. De Indskrænkninger, der foreløbig findes i denne Næring, er for det første Østersregalet, Nalegaardretten og dernæst Forbudet mod visse Redstavers Brug. Det er min Mening, at Lovgivningsmagtens Opgave bør være med Efterslægtens Tarsv for Dje at værne om Fiskerieringens Bevarelse og at fastsætte Ordensregler for dens Udøvelse, naar Almenvellet kræver det. Fiskerieringen har jo i mangfoldige Aar ikke paalidd Lovgivningsmagtens Medhjælp. Der findes i de ældste Love, i Christian V's danske Lov, spredte Bestemmelser hist og her om Fiskeri, navnlig om de Privilegier, jeg har berørt: Nalegaardretten og Laksegaardene; men der hengik dog et Par Hundrede Aar, inden der blev Tale om at lovgive paa dette Omraade. Det var, hvis jeg ikke tager fejl, i Halvfjerdsferne, at Kræbet om en Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side opstod. Det var den Gang de saa meget omtalte Naleslæbevaad fremkom. Man tilfrev dem stor Skadelighed for Fiskebestanden, og den almindelige Stemning var for, at der skulde nedlægges Forbud mod deres Brug. Det blev imidlertid ikke Tilfældet, det var først Loven af 5te April 1888, som gav nærmere Bestemmelser om Fiskeriet her i Landet, naar undtages Bestemmelserne for Simsfjordsfiskeriet, der ere af ældre Dato, og som jævnlig have gennemgaaet væsentlige Forandringer. Med Hensyn til forskillige Redstavers Skadelighed skal jeg bemærke, at man er meget tilbøjelig til at kalde et Redstav skadeligt, naar det fisker godt. Det var navnlig Tilfældet med Naleslæbevaaddene, og det var ogsaa Tilfældet med Snurrevaaddene. Der er noget, som Fiskerne kalde Redstavsjalusi, hvad ogsaa den højtærede Minister berørte i Dag. En Fisker bliver jaloux paa en anden Fisker, naar denne fisker bedre, det maa man se bort fra. Men et er sikkert, at alle bevægelige Redstaver for saa vidt ere skadelige for de faststaaende, som de ved en Kollision med disse kunne gøre dem Stude. Man bør derfor fastslaa bestemte Ordensregler, hvilket ogsaa til Dels er forsogt i den Lov, vi nu have; de ere gavnlige, og blive de overholdte, kan jeg heller ikke erkende, at det ene Redstav skal kaldes skadeligt fremfor det andet, undtagen i meget saa begrænsede Tarsvande,

som ifølge Lovgivningen nu ere laasede. Jeg skal indbrømme, at det er meget vanskeligt at holde Kontrol med, at disse bevægelige Redstaver ikke gøre de faststaaende Redstaver Fortræd, da disse ikke bevogtes. Disse bevægelige, flyttelige Redstaver, som undertiden komme langvejs fra, kunne altsaa til en vis Grad kaldes skadelige, fordi de kunne fortrænge de faststaaende Redstaver, som tilhøre dem, der bo ved Kysten. Der kunde derfor være Grund til i enkelte Tilfælde af Hensyn til den vanskelige Kontrol at forbeholde visse Omraader for de paa Stedet boende Fiskere, og det opnaas for en stor Del ved de Vedtægter, som Loven tilsteder, at der vedtages af de paa Stedet boende Fiskere. Ganske vist forudsætter Loven, at der ikke maa udelukkes Tredjemands Ret til at fiske paa Stedet, men der kan dog gøres saa bethdelige Indskrænkninger paa Grundlag af den bestaaende Lov, at man faktisk kan holde de fremmede ude. Dette kan jo til en vis Grad være berettiget, fordi de Folk, der bo paa Stedet, maa have en vis Ret til at bevare deres Eksistens. Jeg skal ikke komme dybt ind paa det foreliggende Forslag til en Revision af Loven. Kun skal jeg nævne, at Loven af 5. April 1888 er et Forsøgsarbejde, men afgiver dog efter min Mening et godt Grundlag for en Revision af Loven, og en Revision af den tror jeg, at alle ere enige om maa kaldes paatrængende nødvendig, ligesom jeg ogsaa tror, at alle ere enige om, at den bør være meget grundig. Den ønskes derhos meget af Fiskeribefolkningen, som jeg tror har haft temmelig liden Indflydelse paa Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag.

Af de Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som jeg anser for meget nyttige, skal jeg nævne det, at medens den nu gældende Lov ganske vist fastsætter et Mindstemaal for salgbare Fisk af 8 Tommer til Haleroden, saa fastsætter den ny Lov, at det ikke alene er forbudt at sælge Undermaalsfiske, men ogsaa at ilandbringe den. Det er en meget vigtig Bestemmelse, da man ved Hjælp af den virkelig kan kontrolere, om den Fisk, som man mener er umoden og ikke bør være Genstand for Handel, virkelig freedes. Det er meget vanskeligt, naar Fiske først er kommen i Land, at konstatere, om den bliver solgt eller foræret bort. Saa snart Fiske foresindes i Land, kan der ske mange Ting, man ikke er i Stand til at føre nogen Kontrol med. Bestemmelsen om behørig mærkede Redstaver, som jeg tidligere omtalte, er ogsaa en meget nyttig Foranstaltning. Omendstønt jeg ikke finder Mærkningsmetoden fuldstændig tilfredsstillende,